

Bir aileden bir yazar çıkarsa, o aile bitmiş demektir.

Aslında aileye bir şey olmaz, ezelden beri böyledir bu. Oysa annesini, babasını ve kardeşlerini öldürmeye çabalarken, yazar kendi makûs kaderiyle yüzleşip onları yeniden kanlı canlı karşısında bulacaktır.

Ağabeyim ayda birkaç kez ölür.

Arayıp kayıp haberini veren de annem olur.

“Ağabeyin telefonuma yanıt vermiyor” der bir nefeste.

Annemin inancına göre telefon bizim yeryüzündeki varlığımızın kanıtı ve eğer gelen aramaya yanıt vermiyorsak ölmüşüz demektir.

Ağabeyimin artık var olmadığını söylemek için aradığında avutulmak değil, acısının paylaşılmasını ister. Birlikte üzölmek onun mutluluk kaynağı: Ortak keder, mutlak neşedir.

Ölüm nedenleri bazen son derece sıradanlaşır: gaz kaçağı, otomobil kazası, feci bir düşme sonucunda başını vurma.

Bazı günlerse senaryolar daha karmaşıklaşır.

Geçen Paskalya’dan ertesi gün annemin telefonunu kapattıktan sonra kapıma genç bir jandarma dayandı:

“Anneniz ağabeyiniz hakkında kayıp ihbarında bulundu, onaylıyor musunuz?”

Birkaç saattir konuşmamışlardı. Ağabeyim sevgilisiyle yemeğe çıkmıştı, annemse öğle yemeğini onu dünyaya getiren kadınla yemediği için kıvranıyordu.

Genç jandarmayı sakinleştirmeye çalıştım, her şey kontrol altındaydı. “Hayır” diyerek kesti sözümü, “kontrol altında değil, merkez araştırıyor.”

Demek ki ağabeyim henüz ölmemişti ve can çekişiyordu. Demokrat Parti militanlarınca kaçırılmış, işkenceye tabi tutulmuş ve bir garaja atılmıştı. Ne de olsa bir süre önce Roma Belediyesi'nde Üçüncü Bölge Kültür Danışmanlığını üstlenmişti.

“Kimseyle dalaşmamalısın” diye tembihlemişti onu annem.

“Anne ben dalaşmıyorum, siyaset yapıyorum.”

“Tamam ama sonra barışın.”

Annem oğlunun hayatta olduğundan emin olduktan sonra ciddi bir mahcubiyete kapılır. On iki yaşındaki çocuk gibi surat asar. Sesi de on ikilik çocuk tonunda çıkar. İnsan küçük bir kız çocuğuna nasıl kızabilir ki?

Ayrıca neden polisi değil de jandarmayı aradığını bilmiyorum. Sorunu derinlemesine incelemeye cesaretim yok, çünkü o zaman telefonları iki kat artabilir. Neyse ki itfaiyecileri, sivil savunmayı aramak henüz aklına gelmedi.

Panik hali yatışana kadar Tanrı'yla pazarlık yapar ve ona vaatlerde bulunur. Günlerce, aylarca, yıllarca tatlı yemeyecek, sinemaya gitmeyecek, dergi okumayacak, Radio 3 dinlemeyecek. Şu andaki durumdaysa, kuaföre gitmeyecek, televizyon seyretmeyecek. Ya da kahve içmeyecek, yeni ayakkabı almayacak. Mahrum bırakmalar ya da artırmalar, duruma bağlı.

Endişelendiğim için onu görmeye gidiyorum.

“Ah Verika, sen misin?” Annem bana Verika der. “Ağabeyin geldi diye ümitlenmişim.”

Annem hâlâ büyüdüğüm evde, Roma'nın kuzeydoğu banliyösünde yaşıyor. Oğlunun Kültür Danışmanı olduğu belediyeye bağlı bir mahallede. Onu daha yararlı bir fedakârlıkta bulunma konusunda ikna etmek istiyorum. “Biraz gönüllülük yap” diyorum. “Eminim Tanrı bunu kabul edecektir.”

Başını sallıyor ve bana televizyonu açmamı, dünyada olup biten hakkında bilgi vermeme söylüyor. Elleriyle gözlerini kapatıyor ama işaretparmağıyla ortaparmağı arasından ekranı gözetlediğini fark ediyorum. El yordamıyla uzaktan kumandayı buluyor ve sesi açıyor. “Eh, hiçbir şey duyulmuyordu.”

Ağabeyim Demokrat Parti işkencecilerinin elinde rehindi ve annem titreye titreye o korkunç telefonu bekliyordu. “Yeminim vardı, pencereden atlayacaktım.”

“Ne hoş bir düşünce anne. Ben de Paskalya Yortumu işkenceyle öldürülmüş ağabeyim ve yere serilmiş annemle kutlardım.”

Sonra içimde bir kuşku beliriyor: “Peki mesela beni öldürseler, kendini yine atar mıydın balkondan?”

“Böyle saçma sapan sorular sormasana!”

Evime döndüğümde bu gerçekleşmemiş intihar girişimi sahnesinde yerine oturmayan bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Ailemin evinde insanın kendini aşağı atabileceği genişlikte tek bir pencere bile yok. Hepsi yarıya bölündüğü için fazlasıyla dar.

Babamın hiç nedensiz odaları bölme takıntısı vardı. Araya bir duvar örüverirdi. Odaların içlerine duvarlar çekerdi diyeyim, siz anlayın.

Altmış metrekaresel bir apartman dairesinde dört kişiydik ve babam bu mekânda üç yatak odası, bir salon, bir mutfak, bir sandık odası, bir balkon ve iki banyo oluşturmuştu; buna ek olarak bir de tüm evi dolaşan ve ortamı alçaltan bir tavan tüneli yaratmıştı. Uzun boylu biri kesinlikle başını çarpardı ama bizim ailede kimse böyle bir sorunu yoktu.

Tam ve bilinen anlamıyla kapı yoktu, sadece kilidi olmayan bölmeler vardı. Sanki sayısal anlam taşısa da sadece seyircinin algısına hitap eden bir tiyatro dekorunun içinde yaşıyorduk.

Çocukluğumun belli bir döneminde sadece geceleri var olan bir odam olmuştu. Gündüz koridora dönüşüyordu. Akşam uyuyacağı zaman iki sürgülü kapıyı çekiyor, duvar işlevi gören yatağımı indiriyordum. Sabah olunca hepsi görünmez oluyor, sahne değişiyordu. Panellerin yeri değiştiriliyor, perdeler kalkıyordu. Daha sonra ağabeyimin aslında odanın köşesine yatay yerleştirilmiş dolap görünümlü bir paralelkenardan ibaret olan odasına taşındım. Pencere –ötekiler gibi– duvarla bölünmüştü: uzanıp dünyaya bakmak istersem mini buzdolabı kapısı genişliğindeki bir gedikle yetinmeliydim.

“Bil diye söylüyorum, pencereden geçemezdin” diye yazıyorum anneme.

“Teşekkür ederim tatlım” yazıyor bana, *“bir kenara yazdım.”*